

VLIEGEN TOT DE HEMEL. HET VERHAAL VAN DE MINOTAURUS

De Morgen, 24.03.10

Michael De Cock verraste een paar jaar geleden al overtuigend met zijn bewerking voor de jeugd van een andere klassieker, de *Odyssee*. Nu zet hij samen met Gerda Dendooven zijn tanden in de mythe van de Minotaurus.

Dit wezen, half mens en half stier, teistert het volk van Kreta, en daarom haalt koning Minos de beroemde architect Daedalus van Athene naar zijn eiland. Hij krijgt er de opdracht een kooi te bouwen voor het monster. Wanneer zijn opdracht tot een goed einde is gebracht, mogen hij en zijn zoon Icarus niet naar huis terugkeren...

Zoveel jaren later worden elke negen jaar zeven jongemannen uit Athene als vers voer tot bij de Minotaurus gebracht. Een harde straf voor Athene, die gedurfd had oorlog te voeren tegen Kreta.

De Griekse koningszoon Theseus wil voorgoed een eind maken aan die straf en trekt erop uit om het gruwelijk gedrocht te doden...

VLIEGEN TOT DE HEMEL kreeg als ondertitel *Het verhaal van de Minotaurus* mee, maar deze bundeling van twee aparte mythische verhalen had evenzeer en misschien beter *Het verhaal van Ariadne* geheten.

In beide vertellingen waarin mannen de plak zwaaien, is immers een mooie maar tragische rol voor haar weggelegd: als jong meisje ontmoet ze Icarus, met wie ze een korte vriendschap sluit. En als jonge vrouw klampt ze zich vast aan Theseus om van het eiland Kreta weg te geraken. In beide gevallen wordt ze aan haar lot overgelaten. Opmerkelijk dat in de overigens **magnifieke tekeningen van Dendooven** ook enkel Ariadne een gezicht en expressie heeft meegekregen, terwijl de andere personages schimmen blijven.

De Cock slaagt er opnieuw in om deze eeuwenoude mythes in een bevattelijke, erg soepele taal te gieten, vol rake beelden en vlotte dialogen. Bovendien treft een aandachtige lezer mooie echo's aan in beide verhalen: de vader die zich in het eerste verhaal verantwoordelijk voelt voor de dood van zijn zoon Icarus, terwijl Theseus indirect de dood van zijn vader teweegbrengt. Alleen jammer dat we nogal zelden echt meeleven met het vaak wrede lot van deze figuren, daarvoor blijft de toon net te afstandelijk.

De bijhorende cd met hoorspel is zeker geen onverdeeld succes: de jazzy-soundtrack van Frank Vaganée en Brussels Jazz Orchestra kan dit oude maar ongenaakbare materiaal niet meteen versterken noch muzikaal vertalen. Hij leidt ook te zeer af van de verhaallijn en de emoties.